

Det følger heraf, at Kommissionens ansættelse og udnævnelse af en oversøisk ansat ved Den Europæiske Sammenslutning for Samarbejde er en ansættelse uden for institutionerne, hvorfor det hverken tilkommer Kommissionen at

gennemgå eller i givet fald ændre den ansattes indplacering ved ESS, som blev lagt til grund for den pågældendes indplacering ved ansættelsen som tjenestemand ved De Europæiske Fællesskaber.

RETTENS DOM (Fjerde Afdeling)

27. marts 1990*

I sag T-62/89,

José Manuel Pinto Teixeira, tjenestemand ved Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, med bopæl i Mbabane (Swaziland), ved advokat Edmond Lebrun, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg på advokat Tony Bievers kontor, 83, boulevard Grande-Duchesse-Charlotte,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, ved Sean van Raepenbusch, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos Georgios Kremlis, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Centre Wagner, Kirchberg,

sagsøgt,

angående annullation af Kommissionens afgørelser vedrørende udnævnelse af sagsøgeren til henholdsvis prøveansat tjenestemand og derefter fastansat tjenestemand, for så vidt angår de herved fastsatte lønklasser og løntrin, og anerkendelse af, at han skal indplaceres i lønklasse A 6, 2. løntrin,

* Processprog: fransk.

har

RET TEN (Fjerde Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden D. A. O. Edward og dommerne R. Schintgen og R. García-Valdecasas,

justitssekretær: fuldmægtig B. Pastor

på grundlag af skriftveksklingen og efter mundtlig forhandling den 7. marts 1990, afsagt følgende

Dom

Sagens faktiske omstændigheder og baggrund

- 1 Ved ansættelseskontrakt af 11. december 1987 blev sagsøgeren, José Manuel Pinto Teixeira, der er portugisisk statsborger, fra den 1. februar 1988 ansat ved Den Europæiske Sæmmenslutning for Samarbejde (herefter benævnt »ESS«), der er en international sæmmenslutning uden erhvervsformål, som blev oprettet i henhold til belgisk lovgivning, og som fik status som juridisk person ved kongelig anordning af 15. september 1964 (*Moniteur belge* af 3. 10. 1964, s. 10536). Han blev stillet til rådighed for De Europæiske Fællesskaber med henblik på at fungere som konsulent ved bygge- og anlægsarbejder ved en af Kommissionens delegationer i AVS-landene, det sydlige og østlige Middelhavsområde eller landene i Asien og Latinamerika (ALA-landene).

I realiteten blev denne kontrakt aldrig opfyldt. Ved skrivelse af 7. januar 1988 fra chefen for Kommissionens personaleafdeling blev sagsøgeren nemlig tilbudt ansættelse som tjenestemand ved Kommissionen. Ved telex sendt den 13. januar 1988 accepterede Pinto Teixeira tilbuddet. Ved afgørelse af 10. maj 1988 blev han udnævnt til tjenestemand på prøve ved Kommissionen med virkning fra 1. februar 1988, som fuldmægtig og indplaceret i lønklasse A 7, 1. løntrin.

Udnævnelsen skete i henhold til Rådets forordning (Euratom, EKSF, EØF) nr. 3018/87 af 5. oktober 1987 om indførelse af særlige overgangsbestemmelser vedrørende ansættelse ved Den Europæiske Sæmmenslutning for Samarbejde som tjenestemand i De Europæiske Fællesskaber.

- 2 Ved skrivelse af 28. april 1988, registreret den 16. maj 1988, indgav sagsøgeren i medfør af tjenstemandsvedtægtens artikel 90, stk. 2, en klage over afgørelsen om indplacering af 10. maj 1988, hvorved han gjorde gældende, at han havde ret til indplacering i lønklasse A 6, 2. løntrin, med tolv måneders anciennitetsforbedring.
- 3 Kommissionen afslog denne klage ved afgørelse af 26. september 1988. Afslaget blev meddelt sagsøgeren ved skrivelse af 13. oktober 1988.
- 4 Sagsøgeren blev fastsansat i sin stilling ved Kommissionens afgørelse af 20. januar 1989 med virkning fra den 1. november 1988.

Retsforhandlingerne

- 5 På denne baggrund anlagde José Manuel Pinto Teixeira, ved stævning indgivet til Domstolens Justitskontor den 30. januar 1989, denne sag mod Kommissionen.
- 6 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:
 - 1) sagen antages til realitetsbehandling, og sagsøgeren gives medhold;
 - 2) følgelig:
 - 2.1) annulleres sagsøgtets afgørelser vedrørende sagsøgerens udnævnelse hhv. til prøveansat tjenestemand og derefter til fastsansat tjenestemand, for så vidt angår de heri fastsatte lønklasser og løntrin;
 - 2.2) statueres det, at sagsøgeren i de pågældende afgørelser om udnævnelse skal indplaceres i lønklasse A 6, 2. løntrin, med en anciennitetsforbedring på tolv måneder;
 - 2.3) annulleres afslaget på sagsøgerens klage, indgivet den 16. maj 1988;

3) sagsøgte tilpligtes at betale sagens omkostninger.

7 Sagsøgte har nedlagt følgende påstande:

1) frifindelse;

2) der træffes afgørelse om sagens omkostninger efter gældende regler.

8 Hele skriftvekslingen er forløbet ved Domstolen. Domstolen har ved kendelse af 15. november 1989 henvist sagen til Retten i henhold til artikel 3, stk. 1, i Rådets afgørelse af 24. oktober 1988 om oprettelse af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans.

9 På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse. Den har dog anmodet generalsekretæren for Rådet for De Europæiske Fællesskaber om at få tilstillet eventuelle bemærkninger i mødereferatet vedrørende den anden betragtning til Rådets forordning nr. 3018/87 af 5. oktober 1987. Rådet har til besvarelse heraf, ved skrivelse indgivet til Justitskontoret den 5. marts 1990, tilsendt Retten en erklæring fra Kommissionen, som er indeholdt i Rådets mødereferat, og hvorefter Kommissionen forpligtede sig til »at udvise den største omhu« ved ansættelsen af statsborgere fra de nye medlemsstater, »således at der, samtidig med at der tages hensyn til tjenestens interesse, kan opnås den ønskværdige geografiske ligevægt«.

10 Retsmødet blev afholdt den 7. marts 1990. Retten har påhørt indlæg fra parternes befuldmægtigede og deres besvarelse af spørgsmål, som Retten stillede.

Realiteten

11 Sagsøgeren har til støtte for sit søgsmål påberåbt sig et anbringende, som falder i to led. Anbringendets første led angår tilsidesættelsen af Kommissionens afgørelse af 13. december 1985 om indførelse af særlige foranstaltninger vedrørende krite-

rierne for udnævnelse i lønklasse og indplacering i løntrin ved ansættelse af spanske og portugisiske statsborgere i anledning af Spaniens og Portugals tiltrædelse, og andet led angår tilsidesættelse af lighedsprincippet som følge af forskelsbehandling af de iberiske staters statsborgere.

- 12 Sagsøgeren har endvidere subsidiært dels gjort gældende, at lighedsprincippet i tjenstemandsvedtægtens artikel 5, stk. 3, er tilsidesat, dels at hans indplacering ikke er i overensstemmelse med gældende kriterier.

Hovedanbringendet

- 13 Sagsøgeren har gjort gældende, at Kommissionen med urette lagde forordning nr. 3018/87 til grund ved hans indplacering i lønklasse A 7, 1. løntrin.
- 14 Han har nedlagt påstand om annullation af denne afgørelse samt indplacering i lønklasse A 6, 2. løntrin, i henhold til nævnte afgørelse af 13. december 1985 fra Kommissionen, vedtaget i henhold til Rådets forordning (EKSF, EØF, Euratom) nr. 3517/85 af 12. december 1985 om indførelse af særlige og midlertidige foranstaltninger vedrørende ansættelse af tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber i anledning af Spaniens og Portugals tiltrædelse.
- 15 Sagsøgeren har anført, at det i den anden betragtning til forordning nr. 3018/87 fremhæves, at »denne forordnings ikrafttrædelse anfægter ikke de særlige og midlertidige foranstaltninger, som er truffet ved forordning (EKSF, EØF, Euratom) nr. 3517/85 med henblik på ansættelse af spanske og portugisiske statsborgere som tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber.«
- 16 Sagsøgte har anført, at sagsøgeren ikke med føje kan kræve såvel at drage fordel af en ansættelse efter forordning nr. 3018/87 som af de særlige foranstaltninger vedrørende indplacering af spanske og portugisiske statsborgere, som ansættes i henhold til forordning nr. 3517/85.

- 17 Det må fastslås, at når det i forordning nr. 3018/87 anføres, at dens ikrafttrædelse ikke påvirker de særlige og midlertidige foranstaltninger i forordning nr. 3517/85, er meningen hermed klart at understrege, at de særlige og midlertidige foranstaltninger, der er truffet med henblik på ansættelse som tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber af oversøisk personale ved ESS, og de særlige og midlertidige foranstaltninger vedrørende ansættelse, der er truffet i anledning af Spaniens og Portugals tiltrædelse, hver for sig udgør selvstændige ordninger.
- 18 Det må erkendes, at de særlige og midlertidige ansættelsesforanstaltninger, som hver af disse to forordninger omhandler, tilgodeser selvstændige mål og derfor udgør to selvstændige ordninger.
- 19 Heraf følger, at den tjenestemand, der er blevet ansat i henhold til særlige og midlertidige foranstaltninger, som er fastsat ved en af de to forordninger, hverken helt eller delvis kan drage fordel af særlige og midlertidige ansættelsesforanstaltninger, som er fastsat ved den anden forordning, idet der består den væsentlige forskel mellem ansættelsesforanstaltningerne i de to forordninger, at udnævnelsen efter forordning nr. 3517/85 sker efter udvælgelsesprøve, mens udnævnelsen efter forordning nr. 3018/87 sker efter udtalelse fra et ad hoc-udvalg.
- 20 Det fremgår imidlertid af sagen, at sagsøgeren, da han accepterede tilbuddet om ansættelse den 13. januar 1988, var helt klar over, at hans ansættelse skulle ske efter forordning nr. 3018/87, og at han ikke inden sin faktiske tiltrædelse af tjenesten fremsatte krav om, at ansættelsesforanstaltningerne i forordning nr. 3517/85 skulle finde anvendelse på ham.
- 21 Der kan derfor ikke gives sagsøgeren medhold i det første led af hans hovedanbringende.
- 22 Sagsøgeren har i hovedanbringendets andet led gjort gældende, at lighedsprincippet er tilsidesat som følge af, at der sker forskelsbehandling af de iberiske staters statsborgere afhængig af, om de ansættes efter forordning nr. 3517/85 eller forordning nr. 3018/87. Sagsøgeren kan heller ikke gives medhold i dette anbringende.

- 23 De særlige foranstaltninger, der indeholdes i hver af disse to ansættelsesordninger, er nemlig begrundet i den objektive forskel, der består mellem dels tjenestemænd, der ansættes i henhold til en ordning med henblik på ansættelse som tjenestemænd af tidligere ansatte ved ESS, som gælder for alle tjenestemænd, der er statsborgere i en af medlemsstaterne, dels spanske eller portugisiske tjenestemænd, som ansættes i henhold til den særlige ordning, der blev indført i anledning af Spaniens og Portugals tiltrædelse af De Europæiske Fællesskaber.
- 24 Det følger af det anførte, at der ikke kan gives sagsøgeren medhold i hans hovedanbringende.

Det subsidiære anbringende

- 25 Til støtte for dette anbringendes første led, nemlig tilsidesættelse af tjenestemandsvedtægtens artikel 5, stk. 3, har sagsøgeren gjort gældende, at hans nuværende indplacering udgør en forskelsbehandling i forhold til de af hans kolleger, som er blevet udnævnt til tjenestemænd i henhold til samme forordning nr. 3018/87 og indplaceret i lønklasse A 7. Med hensyn til det andet led har han gjort gældende, at hans indplacering ikke overholder de gældende kriterier vedrørende alder (35 år), varigheden af hans faglige erfaring (11 år) og hans universitetsuddannelse (5 år + 1 års efteruddannelse). Han har endelig anført, at Kommissionen alene ganske enkelt er gået ud fra hans grundløn i ESS og ikke har kontrolleret, om denne løn ikke beroede på en retlig eller faktisk vildfarelse.
- 26 Sagsøgte har tilbagevist denne argumentation og har herved henvist til en sammenlignende oversigt over de ansatte, der blev ansat som tjenestemænd i begyndelsen af 1988 i henhold til forordning nr. 3018/87. Sagsøgte har tilføjet, at ansættelsen af oversøisk personale ved ESS, som er en ansættelse uden for institutionerne, beror på en særlig ordning, som udelukker anvendelse af alle andre bestemmelser.
- 27 Vedrørende dette anbringendes første led kan Retten ved bedømmelsen af, om sagsøgeren eventuelt er blevet forskelsbehandlet, alene tage en situation, der er identisk med sagsøgerens, i betragtning, altså i dette tilfælde indplaceringen af de øvrige ansatte, som blev ansat som tjenestemænd på samme tidspunkt som sagsøgeren i henhold til forordning nr. 3018/87.

- 28 På grundlag af de oplysninger, som fremgår af den af sagsøgte fremlagte sammenlignende oversigt, kan Retten konstatere, at sagsøgeren ikke er blevet behandlet mindre fordelagtigt end hans kolleger.
- 29 Vedrørende det subsidiære anbringendes andet led må det konstateres, at i henhold til artikel 3 i forordning nr. 3018/87 vil tjenestemænd, der ansættes i medfør af denne forordning, blive indplaceret i en kategori, med lønklasse og løntrin, hvis grundløn svarer til den oppebårne grundløn i ESS. I henhold til dette kriterium er sagsøgeren, som i ESS var indplaceret i lønklasse III, 3. løntrin, blevet korrekt indplaceret i lønklasse A 7, 1. løntrin, ved Kommissionen.
- 30 Det er ovenfor blevet anført, at alene forordning nr. 3018/87 kan finde anvendelse ved gennemgangen af sagsøgerens hovedanbringende. Der foreligger derfor ikke noget andet indplaceringskriterium, som kan være blevet tilsidesat ved afgørelsen om sagsøgerens indplacering.
- 31 Hvad endelig angår Kommissionens påståede forpligtelse til at kontrollere sagsøgerens indplacering i ESS bemærkes, at Domstolen i flere sager (jfr. dom af 11. juli 1985, Appelbaum mod Kommissionen, 119/83, Sml. s. 2447; dom af 11. juli 1985, Salerno m.fl. mod Kommissionen og Rådet, 87/77, 130/77, 22/83, 9/84 og 10/84, Sml. s. 2523; dom af 5. oktober 1988, De Szy-Tarisse og Feyaerts mod Kommissionen, 314/86 og 315/86, Sml. s. 6013; dom af 13. juli 1989, Alexis m.fl. mod Kommissionen, 286/83, Sml. s. 2445; dom af 13. juli 1989, Jaeger mod Kommissionen, 161/86 Sml. s. 2467), har statueret, at ESS er en sammenslutning, der er undergivet belgisk lovgivning, og derfor ikke kan anses for en administrativ enhed under Kommissionen.
- 32 Det følger heraf, at sagsøgerens ansættelse og udnævnelse var en ansættelse uden for institutionerne, hvorfor det ikke tilkom Kommissionen at gennemgå og i givet fald ændre sagsøgerens indplacering ved ESS.
- 33 Det følger af det ovenfor anførte, at der heller ikke kan gives sagsøgeren medhold i hans subsidiære anbringende.

34 Sagsøgte må derfor frifindes.

Sagens omkostninger

35 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, i Domstolens procesreglement, der finder tilsvarende anvendelse for Retten i henhold til artikel 11 i Rådets afgørelse af 24. oktober 1988, dømmes den tabende part til at afholde sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. I henhold til procesreglementets artikel 70 bærer institutionerne imidlertid selv de udgifter, de har afholdt i sager anlagt af de ansatte ved Fællesskaberne.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RET TEN (Fjerde Afdeling)

1) Sagsøgte frifindes.

2) Hver part bærer sine omkostninger.

Edward

Schintgen

García-Valdecasas

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 27. marts 1990.

H. Jung

D. A. O. Edward

Justitssekretær

Afdelingsformand